

DE GEWAANDE DIERENTEMMER

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE NUMMER.

Dominee Winkler was tot herstel zijner geschokte zenuwen eenige weken rust gaan nemen op het badplaatsje Brighton. Toen hij daar op zeker dag op een afgelegen plek een heerlijk zeebad had genomen, bemerkte hij tot zijn schrik dat men zijn kleeven had weggenomen en in de plaats daarvoor een pakje had gelegd van een Bergschot. Er zat niets anders op dan dit aan te trekken en juist toen hij het pakje aanhad, kwam er een cavalcade uit een circus aan, waarvan de leider hem bij vergissing hield voor den verwachten dierentemmer Macpherson. Ondanks Dominee's heftig tegenspartelen zat hij weldra op den rug van een der kameelen en zoo maakte Dominee Winkler een tocht door de badplaats. In 't circus aangekomen, waar de dominee wilde leeuwen moest temmen, bemerkte hij tot zijn ontzetting zijn vrouw en zijn dochter. Midden in de openingsrede van den directeur, waarin deze de kunst van den „dierentemmer" roemde, kwam een telegram, waaruit de vergissing bleek.

Dominee Winkler stond op, hij herademde. Hij behoefde slechts zijn naam te noemen en zijn aanwezige vrouw en dochter tot getuigen te roepen. Het laatste was wel vreeselijk, doch in geen vergelijking met wat hij had doorstaan. Doch vóórdat hij spreken kon, kwam een man uit het publiek op den directeur aangestormd.

„Ik kan uw vraag beantwoorden," zei hij. „Deze man is een ongeneeslijke krankzinnige die in den afgelopen nacht hier uit een inrichting voor zwakzinnigen ontvlucht is. Hij geeft zich uit voor Macpherson den leeuwentemmer!"

Onder de grootste opwinding van het publiek werd de arme Winkler naar het artiestenverblijf geleid. Daar vond hij eenmaal uit het gezicht van het tallooze circuspubliek, zijn spraak weer terug. „Die kerel liegt!" riep hij woedend uit. „Ik ben..."

„Dat is zoo!" viel op eens een net gekleede jonge man hem in de reden, die de artiestenloge binnentrad. „Deze heer is mijn oom! Hoe hij in dezen toestand gekomen is, weet ik niet, maar hij is mijn oom en dat is voldoende!"

Dominee Winkler had den jongen man nooit gezien en wilde juist tegen die nieuwe bloedverwantschap protesten, toen zijn gewaande neef hem ter zijde nam en hem toefluisterde:

„Ik ben bezig u uit deze onaangenaamheid te redden, spreek mij dus niet tegen, maar geef toe! Kom mee!"

De jonge man nam hem mee naar een der kleedkamers, liet hem daar een langen ulster aantrekken en verliet met hem aan de achterzijde het circusgebouw, waar hij een taxi aanriep die hen beiden naar het pension van den heer Winkler bracht.

„Ik kan u niet genoeg danken," zei dominee Winkler, toen hij eindelijk op zijn kamer was aangekomen. „Er heeft een vreeselijk misverstand plaats gehad. Hier is mijn adres, ik keer nog hedenavond naar huis terug. Kom mij daar eens zoo spoedig mogelijk bezoeken, en als ik u wellicht met het een of ander van dienst kan zijn, dan zal mij dat ten hoogste aangenaam zijn. Mijn naam is Winkler."

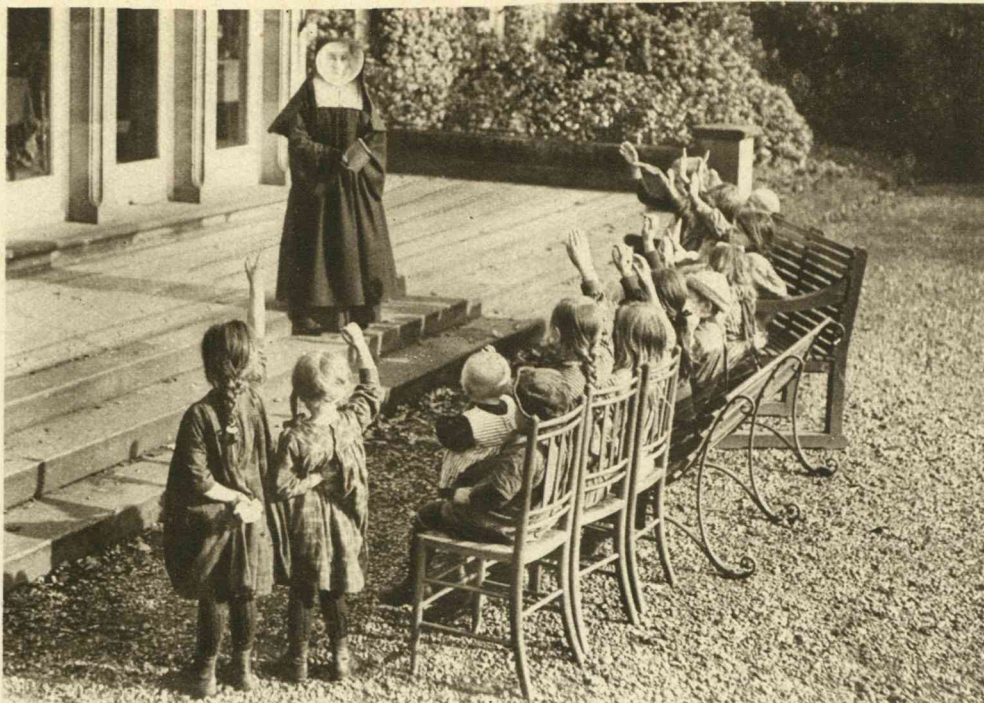
„En de mijne Renton," zei de ander.

Renton keerde dien avond in opgewonden stemming naar de stad terug. Zijn vriend Manders, die met hem dezelfde kamers bewoonde, had juist de hospita voor de tiende maal weggestuurd, zoodat het goede mensch verklaarde, dat, als ze nog langer moest wachten met eten, dit geheel zou bederven, toen Renton de kamer binnentstormde, in een gemakkelijken stoel neerviel en het daar minuten lang uitschaterde van de pret.

„Zeg, wees niet zoo'n zelfzuchtige hond, om de pret alleen voor je zelf te houden," zei Manders.

„O, 't is 'n eenige mop! Goeie hemel, 't is mijn dood! — Nou dan! Je weet, ik ben een rolaan het instudeeren, waarin ik iemand moet voorstellen die bij vergissing in een leeuwenkooi wordt geplaatst om daarin een voorstelling te geven. Hoe zou een man zich in dergelijke omstandigheden gedragen? Dat moest ik trachten uit te vinden. Nu hoorde ik dat Dennis, de menagerie-directeur, Macpherson den dierentemmer had geëngageerd om een enkele voorstelling te geven. Ik wist hem over te halen om het volgende plannetje uit te werken. We volgden een badgast, die op een eenzaam plekje baden ging, wij namen toen zijn kleeven weg en legden daarvoor een pak van Macpherson in de plaats; toen hij uit het water kwam, en teneinde

BELGISCHE RÉFUGIÉ'S IN ENGELAND

Kinderen uit Leuven, die van een Belgische Zuster les in het Engelsch krijgen.

raad de Schotsche plunje had aangetrokken, zwoeren we dat hij de dierentemmer was en voerden hem in triumf naar het circus, waar wij van hem verlangden dat hij een voorstelling geven zou. Het grapje kostte mij 'n vijftientwintig pop, maar ik heb uitstekend studiemateriaal gehad en als ik geen succes heb in mijn rol, dan ben ik voor het tooneel geen zier waard!"

„Je denkt dus in staat te zijn de rol naar behooren te spelen?"

„Volkomen! Maar dat is de hoofdzak niet; de man met wien we de poets uithaalden, bleek later te zijn: de vader van juffrouw Winkler. Stel je voor, dominee Winkler, mijn schoonvader in spé, een leeuwentemmer! 't Is om te gieren, de man kan geen vlieg kwaad doen!"

Manders floot zacht voor zich heen.

„Ik denk zoo, daar moet je je voordeel mee zien te doen! Of weet hij dat jij er de hand in hebt gehad?"

„Neen! Hij weet van niets en om het spel volkomen te maken, kwam er een man uit het publiek die beweerde dat hij een weggelopen gek was. Toen kwam ik als de redder in den nood en Winkler was hierover zoo in de wolken, dat hij tot elken wederdienst bereid was en mij uitnodigde hem spoedig te komen bezoeken. Nu, ik zal hem niet lang laten wachten!"

Twee dagen later lag dominee Winkler in zijn armstoel op zijn studeerkamer de ondergane emoties nog eens te overdenken, toen de kamerdeur openging en zijn vrouw binnentrad.

„Oh, John...!"

„Maria!"

Iets in den toon zijner stem bracht een trek van vrees op haar gelaat.

„Maria, waar kom jij vandaan?"

„Och, dat is alles de schuld van Susanna. Vijf dagen nadat je vertrokken waart, kwam ze onverwachts bij mij binnen en zei dat ik er erg bleek uitzag, ik moest er ook eens een paar dagen tusschenuit, zei zij. Ze gaf mij het noodige reisgeld en toen John, ben ik met Agnes naar Brighton gegaan!"

Dominee's gelaat nam een zeer ernstige plooi aan.

„Heel lief van je zuster, zeker! En wat heb je daar alzo gedaan?"

„We wandelden langs het strand en de pier en..."

„En gingen naar het circus?"

Mevrouw Winkler deinsde verschrikt achteruit.

„Dat kwam zoo, lieve. We konden je nergens vinden en toen zeurde Agnes zoo om het circus eens te bezoeken."

„O ma," riep nu Agnes uit, die onopgemerkt was binnengekomen, „u wilde zoo gaarne den dierentemmer zien. Stel u voor, papa! Die dierentemmer leek sprekend op u! En..."

„Agnes, verlaat oogenblikkelijk de kamer. Hoe durf je te zeggen dat ik zou gelijken op een van deze kermislieden. Heb ik niet telkens en telkens weer gezegd dat ik niet wil dat een lid van mijn familie deze tempels der zonde betreedt. Maria, ik ben zeer teleurgesteld in je!"

„Een heer om u te spreken, dominee!" Dominee had den bescheiden tik op de deur niet gehoord en voor hij iets zeggen kon, trad Renton de kamer binnen.

„Ah, mijnheer Winkler, al bekomen van den schrik van..."

De dominee legde hem met de hand het stilzwijgen op.

„Maria en Agnes wil je heengaan en voor de thee zorgen? Ik moet iets met dezen heer bespreken en we komen dadelijk in de huiskamer," zei Winkler en vervolgde, toen moeder en dochter verdwenen waren: „Mijnheer Renton, het verheugt mij, dat u mij zoo spoedig komt opzoeken. Enne..."

apropos, nu ik er toch aan denk, spreek niet over die... hm... aangelegenheid te Brighton waar mijn vrouw en dochter bij zijn. De herinnering is zoo onaangenaam dat ik er niet meer aan wil denken."

„Zeer goed, mijnheer! De reden van mijn spoedige komst is een zeer zelfzuchtige. U beloofde mij een belooning en die kom ik u nu opvragen!"

„Zeker, wat is 't?"

„Uw dochter! Ik ontmoette haar in Londen eenige weken geleden en kreeg haar lief en zij, geloof ik, mij insgelijks. Wilt u mij uw toestemming geven?"

Dominee Winkler was verrast en staarde eenige oogenblikken nadenkend naar den grond.

„Als zij u werkelijk bemint," begon hij eindelijk

„Zelfs als ik een tooneelspeler van beroep ben?"

„Oh, dat wist ik niet..."

„Denk om uw belofte te Brighton!"

„In vredesnaam! Neem haar!"

Een uur later vertelde Renton in den tuin aan Agnes zijn hartegeheim, dat zij reeds vroeger had leeren kennen.

„Uw vader weet alles, ook dat ik acteur van beroep ben en gaf mij zijn toestemming juffrouw Winkler... Agnes, liefste, mag ik je voor altijd zoo noemen?"

„Als papa het goedvindt, ja!" antwoordde ze zacht.

„Gehoorzame dochter!" lachte hij en drukte haar tegen zijn borst.

„Maar, ik heb nooit geweten," zei ze na een korte poos van veelbetekenend zwijgen, „dat je papa kende!"

„Ja, liefste, ja! Ik leerde hem kennen in... Brighton."

KONINGIN ESTHER IN MINIATUUR

lag een toornige uitdrukking op het gelaat van den referendaris, toen zijn oog gleed over het schrijven dat hem zoo even was ter hand gesteld. Hij had de welverdiende reputatie van de meest norsche man van het departement te zijn. Ongeduldig greep hij naar de pen en begon dadelijk te antwoorden:

Den Haag, 10 Juli 1914.

Geachte Heer,

Het is mij onmogelijk den door u aanbevolen Willems te benoemen. Ik heb de betrekking reeds toegezegd aan van Hall. U weet dat deze voor de betrekking uitnemend geschikt is en hij is zeker een even ijverig man in uw partij. Het spijt mij...

De deur van de kamer ging langzaam open.

„Wel?" vroeg hij, zonder op te zien.

„Mag ik als je blijft binnenkomen?" vroeg een lief kinderstemmetje. De referendaris keek op en met een uitroep van verwondering legde hij de pen neer. Op den drempel stond een kleine meid met lachende blauwe oogen en lang krullend, blond haar. Een groote stroohoed hing

In een lange rij staan de vrienden der in het Olympia-gebouw te Londen verblijfhoudende Belgische vluchtelingen te wachten om hen te bezoeken.